

นิทานเรื่อง เรื่องเล่าของเจ้าหมูอ้วน

ผมชื่อ “หมูอ้วน” ผมเป็นหมาของน้องพี ตอนที่ผมเป็นเด็ก น้องพีคอยดูแลผมไม่เคยห่าง เรากินข้าวด้วยกัน นอนด้วยกัน และเล่นสนุกด้วยกัน น้องพีรักผมมาก ส่วนผมก็รักน้องพีสุดหัวใจ

เมื่อน้องพีโตขึ้น ผมก็โตขึ้นด้วย ตอนนี่...ผมไม่ใช่ลูกหมาแล้วนะ แต่ผมเป็นหมาหนุ่มที่แข็งแรงไม่ใช่เล่น ผมคอยเฝ้าบ้านให้น้องพีทุก ๆ คืน ส่วนน้องพีก็อยู่กับการบ้านจนเราไม่ค่อยได้เล่นกันสักเท่าไร อยากรู้ก็ตาม...ผมก็ยังรักน้องพีไม่มีเปลี่ยน

อยู่มาวันหนึ่ง คุณพ่อซื้อหมาหุ่นยนต์มาให้น้องพีเป็นของขวัญวันเกิด น้องพีตื่นเต้นมากเพราะหมาหุ่นยนต์ขยับเขยื้อน เคลื่อนไหวและส่งเสียงโต้ตอบได้ราวกับมันมีชีวิต ผมดีใจที่เห็นน้องพีมีความสุข แต่ในขณะที่เดียวกัน...ผมก็กลัวว่าน้องพีอาจลืมผมไปไม่วันใดก็วันหนึ่ง

นับจากวันนั้น น้องพีก็รีบทำการบ้านเพื่อที่จะได้มีเวลาเล่นกับหมาหุ่นยนต์ให้มากที่สุด น้องพีสนุกกับการป้อนข้อมูลให้หมาหุ่นยนต์ทำนั่นทำนี่ เจ้าหมาหุ่นยนต์ชอบหมุนตัวไปรอบ ๆ และเห่าด้วยเสียงประหลาด น้องพีมักจะหัวเราะเมื่อได้เห็น แต่พอผมแก้มองตัวและเห่าบ้าง น้องพีกลับทำหน้าเบื่อ ๆ แล้วเอาหมาหุ่นยนต์ขึ้นไปเล่นในห้องนอนโดยไม่ให้ผมตามไปด้วย น้องพีหลงเจ้าหมาหุ่นยนต์จนลืมหมาที่มีหัวใจอย่างผมไปเสียแล้ว!

ผมร้องไห้อยู่หลายวันจนไม่มีน้ำตาจะไหล ในที่สุด ผมก็เริ่มทำใจได้และรู้ตัวดีว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมก็ยังคงรักน้องพีไม่มีเปลี่ยน ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงยอมอยู่ห่างจากน้องพีและตั้งใจที่จะเฝ้าบ้านให้ดีที่สุดเพื่อปกป้องน้องพีให้อนหลับฝันดีทุก ๆ คืน

แต่แล้วคืนหนึ่ง (ซึ่งเป็นคืนที่คุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่บ้าน) จู่ ๆ ผมก็ได้ยินเสียงคนแปลกหน้าปีนกำแพงเข้ามาและแอบลอบเข้าไปในตัวบ้าน ผมตกใจมากเพราะไม่เคยเผชิญหน้ากับโจรเช่นนี้มาก่อน แต่ทันทีที่ผมได้ยินเสียงร้องให้ช่วยของน้องพี ผมก็ได้สติและรีบกระโจนเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว

เมื่อผมวิ่งขึ้นบันไดไปจนถึงห้องของน้องพี สิ่งที่ผมเห็นก็คือน้องพีกำลังนั่งตัวสั่นอยู่บนเตียงโดยมีเจ้าโจรร้ายยืนขวางประตูพร้อมกับถือมีดเงาวับอยู่ในมือ

เสียววินาทีนั้น...ผมกลัวจนตัวสั่น แต่เพราะผมรักน้องพียิ่งกว่าชีวิต ผมจึงตัดสินใจกระโดดเข้ากอดเจ้าโจรร้ายอย่างสุดแรงเกิด

แม้เจ้าโจรจะเจ็บและทำมีดหลุดมือ แต่มันก็ยังมีพิษสงรอบตัว เจ้าโจรทั้งทู่ทั้งถีบผมเพื่อให้ผมปล่อยมันออกจากคมเขี้ยว ผมถูกโจรทำร้ายจนสะบักสะบอมไปหมด แต่เพื่อปกป้องน้องพีที่ผมรัก ผมจึงยอมสู้ตายถวายชีวิต

และแล้ว...โชคดีก็เป็นของผม เพราะก่อนที่ผมจะหมดแรงเฮือกสุดท้าย คุณพ่อกับคุณแม่ของน้องพีก็ขับรถกลับมาถึงบ้าน ซึ่งทำให้เจ้าโจรตกใจและรีบหนีไปในทันที

เมื่อคุณพ่อของคุณแม่เข้ามาเห็นสภาพภายในห้อง ท่านทั้งสองก็รีบโผล่เข้ามาอดน่องพีที่ได้แต่ร้องไห้และซึ่มมือมาที่พื้น คุณพ่อมองเห็นหมาหุ่ยนต์ที่พึ่งยับเยินอยู่ตรงนั้น ท่านจึงปลอบน่องพีว่าจะซื้อหมาหุ่ยนต์ให้ใหม่ แต่น่องพีไม่เอา น่องพีกลับร้องไห้พึมพายพร้อม ๆ กับร้องเรียกชื่อผมไม่ยอมหยุด! ในตอนนั้น ผมดีใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ น่องพียังทวงผม น่องพียังจำมาอย่างผมได้ ผมดีใจได้สักพัก แล้วภาพต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ มีตหายไปจนหมด

เวลาผ่านไปนานเท่าไรผมก็ไม่รู้ เมื่อผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ผมก็พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ในร้านหมอบโดยมีน่องพีคอยลูบตัวของผมเบา ๆ ด้วยความเป็นห่วง คุณหมอรักษาผมเป็นอย่างดี ท่านยืนยันว่าผมจะต้องหายเป็นปกติได้แน่ ๆ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน น่องพีเฝ้าดูแลผมเหมือนตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมอบอุ่นใจมากเมื่อน่องพีกอดผมเอาไว้ในอ้อมแขน และผมมีความสุขเหลือเกินเมื่อน่องพีบอกผมว่า ขอโทษนะเจ้าหมู่อ้วน ฉันจะไม่ลืมเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันอีกแล้ว

ผมดีใจอย่างบอกไม่ถูกที่ได้ฟังถ้อยคำอันแสนวิเศษของน่องพี ผมจะต้องหายให้เร็วที่สุดเพราะผมไม่อยากให้น่องพีต้องเป็นห่วง

หลังจากนั้นไม่นาน...ผมก็ค่อย ๆ หายวันหายคืนจนแข็งแรงเหมือนเก่าไม่มีผิด ส่วนน่องพีก็ไม่เคยลืมเพื่อนสี่ขาที่แสนดีอย่างผมอีกเลย

จากวันนั้น ชีวิตของผมกับน่องพีกลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง เรากลับมากินข้าวด้วยกัน นอนด้วยกัน และเล่นสนุกด้วยกันเหมือนสมัยก่อน ทุกครั้งที่น่องพีเดินผ่านเจ้า "หมาหุ่ยนต์" ตัวใหม่ที่คุณพ่อซื้อมาให้อยู่บนชั้นวาง น่องพีมักจะยิ้มแล้วหันมาหาผมพร้อมพูดว่า

"ไม่มีอะไรแทนที่เจ้าหมู่อ้วนของฉันได้หรอกนะ"

ผมรู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่ได้ยินคำพูดนั้น ไม่ใช่เพราะผมชนะหมาหุ่ยนต์ แต่เพราะผมรู้ว่าน่องพีรักผมในแบบที่ผมเป็น ไม่ว่าจะเป็หมาที่ชื่อ ๆ ไม่มีอะไรพิเศษ นอกจากหัวใจที่รักและซื่อสัตย์ต่อน่องพีเพียงคนเดียว

นับจากเหตุการณ์คืนนั้น ผมไม่ได้เฝ้าบ้านด้วยความรู้สึกแค่ "หน้าที่" อีกต่อไป แต่เฝ้าบ้านด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ผมสัญญากับตัวเองว่า จะอยู่ปกป้องน่องพีไปจนลมหายใจสุดท้าย เพราะน่องพีไม่ใช่แค่เจ้าของของผม แต่เป็นเพื่อนแท้ เป็นครอบครัว และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีในโลกนี้

ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ผมรู้ว่าสิ่งเดียวที่จะไม่เปลี่ยนแปลง ก็คือความรักระหว่างผมกับน่องพี เพราะเราไม่ได้เป็นแค่คนและหมา แต่เราเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของกันและกันตลอดไป

นิทานเรื่อง เรื่องเล่าของเจ้าหมู่อ้วน ก็ได้จบลงแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้ คือ ความรักและความซื่อสัตย์ที่ไม่มีเงื่อนไขความรักที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งของใหม่ ๆ หรือความสมบูรณ์แบบ แต่ขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์และความผูกพัน เช่นเดียวกับความรักของ "หมู่อ้วน" ที่มีต่อน่องพี